

holde mig fra at stemme derover. Af Hensyn til de to første Paragraffer vil jeg ikke stemme imod, men da jeg ikke kan stemme for § 3, maa jeg afholde mig fra at stemme.

Justitsministeren (Melleman): Skønt det jo ikke er min Sag at forsvare dette Lovforslag, som ikke er udgaet fra mig, og som heller ikke bæres frem af mig, vil jeg dog tillade mig at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra den sidste ærede Taler, idet jeg nemlig vil gøre opmærksom paa, at Begrænsningen ikke er mindre her end i den gældende Ret. Dette Udtryk, at Politiet kunde indlægge disse Fruentimmer i offentlige Huse, naar det var nødvendigt, vilde alligevel ikke sige andet, end at Politidirektøren kunde træffe denne Foranstaltning, naar han ansaa det for nødvendigt. Ved dette Udtryk „ansæ det for nødvendigt“, maa der menes, at det er nødvendigt for at holde de paagældende Fruentimmer i Tømme. Dette Spørgsmaal, om der skal strides til den ene eller den anden Straf, enten man nu vil have det gamle eller det ny, beror altsaa altsammen paa Politidirektørens Skøn. Der er ikke større Garanti for Vilkaarlighed i de Ord, der staa i det gældende Regulativ, end der er her. Det vil altsammen afhænge af et Skøn hos Politidirektøren, om han tror, han behøver at stride til den ene eller den anden af disse Foranstaltninger, som ere stillede til hans Raadighed for at holde de paagældende Fruentimmer i Tømme. Det er nemlig Øjemedet dermed.

Den anden Bemærkning, jeg vilde gøre, er den, at mod Straffenes Art kan det ikke nytte at polemisere, thi vi have ikke andre Straffearter, som der kan være Tale om at anvende her, end Bøder, Tvangsarbejder eller Fængsel paa Vand og Brød. Hvad enten man synes om dem eller har noget imod dem, saa er det de Midler, den bestaaende Lov kender. Det, her sker, er kun en Forandring i kvantitativ Henseende; men der skal jeg gøre opmærksom paa, at Loven kun er at forstaa saaledes, at Politidirektøren kan gaa indtil disse Grænser, men ingenlunde saaledes, at han skal gaa saa højt, og enhver, der kender Praksis, saaledes som den i Virkeligheden øves, baade af Politiet og Domstolene, ved, at der skal meget til, inden man gaar til Maximum, og at det sædvanlige er, at der anvendes de lavere Grader af Straffe.

Ordføreren (Holch): Jeg vil sige til det ærede Medlem, der talte (Knudsen), at man jo selvfølgelig ikke ved denne Lejlighed

har kunnet sætte sig det som Hovedopgave at hæve Moralens eller forbedre de vedkommende. Det skal jeg villig erkende, at hvis det havde været Opgaven, man havde stillet sig, saa ere de Forslag, der ere fremkomne, ganske utilstrækkelige. Det er jo væsentlig en Straffebestemmelse, som er sat for at gøre det muligt for Politiet at holde Styr paa de vedkommende, men tilfugt noget, der i sin Almindelighed kunde hæve Moralens og navnlig hos de vedkommende, kan man ikke ved et Lovforslag af den Art; der maa træffes ganske andre Foranstaltninger, som der ikke kan være Spørgsmaal om at tage under Overvejelse ved denne Lejlighed. — Jeg skal dernæst minde det ærede Medlem om, at det er blevet udtalt fra alle, som besatte sig med eller have Kendskab til denne Sag, at den tvungne Indlæggelse paa et offentligt Hus har staaet for de paagældende som en Trusel, de have været bange for, og da man nu, som jeg har haft Lejlighed til at udtale tidligere, og som alle erkende, har fundet, at dette er et Middel, der efter sin Natur ikke fortjener Bifald, har man ganske simpelt sat en anden Straf i Stedet af en mere tiltalende Natur, og det ærede Medlem har da ogsaa erkendt, at Tvangsarbejdsstraffen i og for sig efter sit Væsen ikke vil være upassende eller urimelig i disse Forhold. Det er altsaa ubetinget et Fremskridt, og det hele, der saa er stet, er ikke en Gang Indførelsen af ny Straffearter, men blot en Udvidelse af den Mængde, som Politiet allerede har efter den gældende Lov, men en Udvidelse, som netop er blevet nødvendig, fordi det, man opgav, efter alles Udsagn stod som det mest virksomme Middel, man havde til at holde Styr paa de vedkommende. Det har udviklet sig ganske naturligt, og jeg kan slutte mig til den højtærede Minister i, at det ingenlunde har været Meningen, at hver Gang der er noget i Vejen med et saadant Fruentimmer, saa skal hun have 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød eller Tvangsarbejde i 3 Maanedes. Men jeg tror, man kan være ganske overbevist om, at over for de mest uslyrlige Individuer af den Klasse, er selv den højeste Straf af 4 Dages Vand og Brød temmelig virkningsløs. Derfor har man anset det for nødvendigt at gøre det Skridt, her er gjort, som altsaa slet ikke gør noget Brud paa den bestaaende Lovs Principper i saa Henseende, men i Virkeligheden kun forbedrer den.

Knudsen: Jeg har ingenlunde været blind for, at Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Indlæggelsen i et offentligt Hus var nødvendig eller ikke, laa hos